

Ang Aklat ni Daniel — Bilang Isandaan

Ang Patuloy na Pakikibaka para sa Pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng Pananampalataya: Isang Pagsusuring Historikal ng Apostasiya sa Protestantismo

Jeff Pippenger
2024-02-29

Ang mensaheng dinala ng mga Elder na sina Jones at Waggoner sa paghihimagsik noong 1888 ay ang mensahe ng pag-aaring-matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya sa katotohanan. Ipinangangatuwiran ng tumalikod na Protestantismo na ang pag-aaring-matuwid na ipinagkaloob ng kamatayan ni Cristo sa krus ay nagtatakip sa tao habang nasa kanyang mga kasalanan, subalit hindi tunay na inaalís ng Kanyang dugo ang kanyang mga kasalanan. Ang maling doktrinang ito ay itinatakda ang pag-aalis ng kasalanan sa Ikalawang Pagparito, kung kailan ang mga makasalanan ay waring sa bisa ng mahika ay binabago. Ang tumalikod na Protestantismo at, opisyal mula pa noong 1957, ang Laodiceang Adventismo, ay nag-aangkin na si Cristo ay tanging ating Kahalili, ngunit hindi ating Halimbawa. Isang taon bago ang 1888, isinulat ni Kapatid na White ang sumusunod.

'Isang bagong puso ang ibibigay ko sa inyo, at isang bagong espiritu ang ilalagay ko sa kalooban ninyo.' Naniniwala ako nang buong puso na ang Espiritu ng Diyos ay iniurong mula sa sanlibutan, at ang mga nagkaroon ng dakilang liwanag at mga pagkakataon at hindi nila ito ginamit nang nararapat, sila ang unang maiiwan. Kanilang pinighati ang Espiritu ng Diyos hanggang sa Siya'y lumisan. Ang kasalukuyang pagkilos ni Satanas sa mga puso, at sa mga iglesia at mga bansa, ay dapat gumimbal sa bawat mag-aaral ng propesiya. Malapit na ang wakas. Bumangon nawa ang ating mga iglesia. Nawa'y maranasan sa puso ng bawat kasapi ang kapangyarihang nagbabagong-loob ng Diyos, at kung magkagayo'y makikita natin ang malalim na pagkilos ng Espiritu ng Diyos. Ang payak na kapatawaran ng kasalanan ay hindi ang kaisa-isang bunga ng kamatayan ni Jesus. Inialay Niya ang walang hanggang sakripisyo hindi lamang upang maalis ang kasalanan, kundi upang ang kalikasang pantao ay maipanumbalik, muling pagandahin, itayong muli mula sa mga guho nito, at gawing karapat-dapat sa harapan ng Diyos....

Si Cristo ang hagdang nakita ni Jacob, na ang saligan nito ay nakasalig sa lupa at ang pinakatuktok na baitang nito ay umabot hanggang sa kataas-taasang langit. Ipinakikita nito ang itinalagang paraan ng kaligtasan. Nararapat tayong umakyat, baitang matapos baitang, sa hagdang ito. Kung sino man sa atin ang sa wakas ay maliligtas, ito'y sa pamamagitan ng mahigpit na pagkakapit kay Jesus, gaya ng pagkakapit sa mga baitang ng isang hagdang. Si Cristo ay ginawa para sa mananampalataya bilang karunungan at katuwiran, pagpapabanal, at pagtubos....

Magkaroon ng ilang kakila-kilabot na pagkadapa sa mga nag-aakalang matatag ang kanilang pagkakatayo sapagkat taglay nila ang katotohanan; subalit hindi nila taglay ang katotohanang yaon gaya ng nasa kay Jesus. Ang isang kisap-saglit na kapabayaang ay maaaring magsadlak sa

isang kaluluwa sa kapariwaraang hindi na mapanunumbalik. Ang isang kasalanan ay humahantong sa ikalawa, at ang ikalawa ay naghahanda ng daan para sa ikatlo, at patuloy na gayo'n. Dapat tayong, bilang tapat na mga mensahero ng Diyos, humiling sa Kanya nang walang patid na tayo'y ingatan sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihan. Kung lilihis tayo ng kahit isang pulgada mula sa tungkulin, nalalagay tayo sa panganib na magpatuloy sa isang landas ng kasalanan na nagwawakas sa kapahamakang walang hanggan. May pag-asa para sa bawat isa sa atin, ngunit sa iisang paraan lamang: sa mahigpit na pagkakapit kay Cristo, at sa paglalaan ng lahat ng lakas upang kamtin ang kasakdalan ng Kanyang likas.

Ang relihiyong mabait-baitan na minamaliit ang kasalanan at walang patid na itinatampok ang pag-ibig ng Diyos sa makasalanan ay naghahikayat sa makasalanan na maniwalang ililigtas siya ng Diyos habang nagpapatuloy siya sa kasalanan at batid niyang iyon ay kasalanan. Ganito ang ginagawa ng marami na nagpapahayag na naniniwala sa kasalukuyang katotohanan. Inihihwalay nila ang katotohanan sa kanilang pamumuhay, at iyon ang dahilan kung bakit wala na itong kapangyarihang magsumbat sa budhi at magdulot ng pagbabagong-loob sa kaluluwa. Dapat na ilaan ang sukdulang pagsusumikap ng bawat nerbiyos, espiritu, at kalamnan upang talikuran ang sanlibutan, ang mga kaugalian, mga gawi, at mga moda nito....

"Kung iyong iiwaksi ang kasalanan at iyong isasagawa ang buhay na pananampalataya, ang kayamanan ng mga pagpapala ng langit ay mapapasaiyo." Selected Messages, aklat 3, 155.

Ang huwad na "banal-banalang relihiyon" ng tumalikod na Protestantismo ay itinatag bilang isang opisyal na doktrina sa pasimula ng ikaapat na salinlahi ng Adbentismo noong 1957. Inilahad nito ang isang pakahulugan ng pag-aaring-matuwid na "hinihikayat ang makasalanan na maniwalang ililigtas siya ng Diyos habang siya'y nagpapatuloy sa kasalanan." Ang krus ay nagtuturo na "ang kapatawaran ng kasalanan ay hindi ang tanging bunga ng kamatayan ni Jesus," sapagkat "Gumawa Siya ng walang-hanggang sakripisyo hindi lamang upang alisin ang kasalanan, kundi upang ang likas ng tao ay maipanumbalik, muling pagandahin, muling maitayo mula sa mga guho nito, at gawing karapat-dapat sa presensiya ng Diyos."

Ang rebelyon noong 1957 ay nagpapakita na ang binhi ng rebelyon na inihasik noong 1863, na pagkatapos ay sumibol noong 1888, at na pagkaraan ay diniligan ng huwad na mensaheng kinakatawan ng aklat na inilathala noong 1919 (The Doctrine of Christ), ay sa wakas nagbunga ng hayagang pahayag na ang orihinal na "pananampalataya ng mga matuwid," na kinakatawan ng dalawang tapyas ni Habakuk, ay ngayo'y inalis at pinalitan ng tiwaling pakahulugan ng "pag-aaring-matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya" na umiiral sa tumalikod na Protestantismo. Ang suwail na propeta mula sa Juda ay nagbalik sa kapulungan ng mga manunuya at kumain na kasalo ng sinungaling na propeta ng Betel.

Ang mensahe para sa iglesia sa Laodicea, na unang iniharap sa kilusan ng mga Milerita noong 1856, at pagkatapos ay muli sa iglesia sa Laodicea noong 1888, ay tinanggihan sa bawat yugto. Ang mensaheng iyon nina Jones at Waggoner, na ayon kay Sister White ay kapwa ang mensahe sa Laodicea at ang mensahe ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, ay itinakwil, sa ilalim ng palagay na ang mga suwail na tumatanggi rito ay sa katunayan ay ipinagtatanggol ang

mga lumang palatandaan! Ang mga palatandaang kanilang ipinagtatanggol ay isang saligang gawang-tao na sila mismo ang bumuo, na itinayô sa buhangin.

Ang mensahe ng “pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya” na iniharap nina Jones at Waggoner noong 1888 ay kinapapalooban ng katotohanan ng tunay na ebanghelyo, na nagsasaad na ang mga inaaring-ganap ay pinapabanal din. Binibigyang-diin nito na ang “pag-aaring-ganap” ay ang “talagang” paggawang banal, at hindi lamang ang sa paraang legal ay “idinideklarang” banal. Ang mensahe nina Jones at Waggoner, na tinukoy ni Sister White na matagal na niyang ipinangaral bago ang pag-aaklas noong 1888, ay nagsasaad na kapag ang pag-aaring-ganap ay ibinibilang, ang pagpapabanal ay kasabay na ipinagkakaloob.

Hindi maaaring maging iba pa, sapagkat kapwa ang pag-aaring-ganap at ang pagpapaging-banal ay isinasakatuparan sa pamamagitan ng presensiya ng Espiritu Santo sa mananampalataya. Ang pag-aaring-ganap at ang pagpapaging-banal ay dalawang salita lamang na naglalarawan ng dalawang sangkap ng iisang gawain na isinasakatuparan sa loob ng mananampalataya sa pamamagitan ng presensiya ng Espiritu Santo.

Ang mismong mensahe ni Moises ang itinakwil ng mga rebelde ni Korah, na muling itinakwil noong 1856, at muli noong 1888, at pagkatapos ay hayagang itinanghal bilang teolohiya ng kaligtasan ng Laodicean Adventism noong 1957. Ang walang tigil na paghihimagsik ay pinapagod ang Diyos, sapagkat sinabi ng bayan, "Bawat gumagawa ng kasamaan ay mabuti sa paningin ng Panginoon, at nalulugod siya sa kanila; o, Nasaan ang Diyos ng kahatulan?"

Sinabi nila, “ang mga nagkakasala ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, at nalulugod sa kanila ang Diyos, bagaman patuloy silang nagkakasala.” Ito ang espirituwal na panlililang na kinakatawan ng mensahe sa Laodicea (isang bayang hinatulan), sapagkat bagaman tinukoy ni Cristo ang mga taga-Laodicea bilang “aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad,” pinaniniwalaan nila na sila ay “mayaman, sumagana sa mga ari-arian, at walang kailangan ng anuman.” At sa kalagayang iyon, sa katunayan ay nasa bingit sila ng maisuka mula sa bibig ng Panginoon.

Ang mga tapat sa kasaysayang Milerita na nagtiyaga sa karanasan ng unang pagkadismaya noong 1844, na, gaya ng kinakatawan ni Jeremias sa kabanata labinlima, talatang labinlima hanggang dalawampu't isa, ay mga tapat na tagapagtayo ng templo na pinangakuang, kung hindi sila manunumbalik sa "kapulungan ng mga manunuya," ay magiging "bibig" ng Diyos, ay nanumbalik sa "kapulungan ng mga manunuya" (na kinakatawan ng sinungaling na propeta ng Bethel) at naging mga Laodiceano, na nasa bingit ng maisuka mula sa bibig ng Diyos, at hindi nila ito nalalaman.

Ang kalagayan ng Laodiseyang Adventismo noong ika-11 ng Setyembre 2001 ay inilalarawan ng kalagayan ng mga Protestante noong ika-11 ng Agosto 1840. Ang dalawang kasaysayang iyon ay inilalarawan ng mga Judiong mapagtalo, nang bumaba ang Espiritu Santo sa bautismo ni Cristo. Sa bawat isa sa tatlong kasaysayang ito, ang dating piniling bayan ay nalampasan, at sa kasalukuyan ay nilalampasan. Ang Sugo ng Tipan sa panahon ni Juan Bautista ay papasok sa tipan kasama ng mga yaong tinukoy ni Pedro bilang “lahing hirang.”

Ngunit kayo ay lahing hinirang, pagkasaserdoteng maharlika, bansang banal, bayang pag-aari; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kanyang kagila-gilalas na liwanag: na noong una’y hindi kayo isang bayan, ngunit ngayo’y bayan ng Diyos; na dating hindi nagtamo ng kahabagan, ngunit ngayo’y nagtamo ng kahabagan. 1 Pedro 2:9, 10.

Kinilala ni Pedro ang bagong bayang hinirang sa kaniyang kapanahunan, na noon ay ang Iglesia ng mga Kristiyano. Sila ay pinili bilang isang “lahing hirang,” sa panahong kapwa tinukoy nina Cristo at Juan Bautista ang dating bayang hinirang bilang isang lahi ng mga ulupong.

O lahi ng mga ulupong, paanong kayo, yamang masasama, ay makapagsasalita ng mabubuting bagay? Sapagkat sa kasaganaan ng puso ay nagsasalita ang bibig. Mateo 12:34.

Ang salinlahing pinalampas ay isang “salinlahi ng mga ulupong,” na siyang sagisag ni Satanas, ang reptilya sa propesiya sa Biblia. Ang salinlahing pinalampas ay napuno na nila ang kanilang sarong ng panahong palugit, at sa loob ng apat na salinlahi ay ganap na nahubog sa kanila ang katangian ng ulupong. Nagkaroon sila ng noo ng isang patutot. Ito ang dahilan kung bakit ang dalawampu’t limang matatandang lalaki sa Ezekiel kabanata walo ay handang yumukod sa araw. Nahubog na nila ang katangian ng kapapahan.

Ang mensahe ng ikatlong anghel ay ipinahayag na sa sanlibutan, na nagbababala sa mga tao laban sa pagtanggap ng tanda ng halimaw o ng kaniyang larawan sa kanilang mga noo o sa kanilang mga kamay. Ang pagtanggap sa tandang ito ay nangangahulugang magpasya gaya ng ginawa ng halimaw, at itaguyod ang gayunding mga kaisipan, na tuwirang sumasalungat sa Salita ng Diyos. Review and Herald, Hulyo 13, 1897.

Ang tatak ng hayop ay ang tatak ng tao ng kasalanan, na siyang Papa ng Roma at ang kinatawan sa lupa ni Satanas. Ang magkaroon ng iisang kaisipan na gaya ng sa hayop ay ang magkaroon ng iisang kaisipan na gaya ng kay Satanas, na sinasagisag bilang isang ulupong.

Upang masiguro ang mga pakinabang at karangalang makamundo, ang iglesia ay naakay na hanapin ang pabor at suporta ng mga dakila sa lupa; at, yamang sa gayo’y itinakwil niya si Cristo, siya’y napahinuhod na ipagkaloob ang kaniyang katapatan sa kinatawan ni Satanas—ang Obispo ng Roma. The Great Controversy, 50.

Sa huling salinlahi ng dating piniling bayan, ang kanilang likas ay sumasalamin sa likas ni Satanas. Ang “hinirang na salinlahi” na noong una ay hindi bayan ng Diyos, ay hinirang sa pamamagitan ng proseso ng pagsubok, paglilinis, at pagdadalisay. Ang mga nakalalampas sa proseso ng pagsubok ay hinirang upang pumasok sa isang tipan sa Diyos. Nakipagtipan ang Panginoon sa iglesyang Kristiyano, pagkatapos ay muli sa Adbentismo ng mga Millerita, at muli Niya itong gagawin sa isandaang apatnapu’t apat na libo.

Kapag ang Panginoon ay pumapasok sa tipan kasama ang bagong-hinirang na bayan ng Diyos (na noong una ay hindi bayan ng Diyos), dumarating Siya sa kanila bilang ang Sugo ng Tipan. Sa bawat isa sa tatlong kasaysayang tumutupad sa Kabanata 3 ng Malakias, may isang sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan. Ang unang sugo ay si Juan Bautista, na siyang

huwaran ng ikalawa at ikatlong sugo. Ang ikalawang sugo ay si William Miller. Magkatuwang, ang mga propetikong katangian nina Juan Bautista at William Miller ang nagtatatag ng mga katangian ng sugo na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan na darating upang pumasok sa tipan kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang tatlong sugo na naghahanda ng daan para sa biglaang pagdating ni Cristo—na siyang Sugo ng Tipan—sa Kaniyang templo, ay naglalarawan ng isang gawaing isinasagawa sa panahon ng paghuhukom na pagsisiyasat, na nagwawakas sa paghuhukom na nagpapaganap.

Sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, ang tipan ng Diyos sa Kaniyang bayang tumutupad sa Kaniyang mga utos ay pananariwain. "Sa araw na yaon ay gagawa ako ng tipan para sa kanila, kasama ang mga hayop sa parang, at ang mga ibon sa langit, at ang mga gumagapang sa lupa: at aking babaliin ang busog at ang tabak, at aalisin ang digmaan sa lupa, at papahigain ko sila nang tiwasay. At pakakasunduin kita sa akin magpakailanman; oo, pakakasunduin kita sa akin sa katuwiran, at sa kahatulan, at sa kagandahang-loob, at sa mga kaawaan. Akin ding pakakasunduin ka sa akin sa pagtatapat; at iyong makikilala ang Panginoon."

'At mangyayari sa araw na yaon, aking didinggin, ang sabi ng Panginoon; aking didinggin ang mga langit, at didinggin nila ang lupa; at didinggin ng lupa ang trigo, at ang alak, at ang langis; at didinggin nila si Jezreel. At ihahasik ko siya para sa akin sa lupa; at kakaawaan ko yaong hindi kinahabagan; at aking sasabihin sa kanila na hindi ko bayan, Kayo'y aking bayan; at sila'y magsasabi, Ikaw ang aking Diyos.' Oseas 2:14-23.

"Sa araw na yaon, ... ang nalabi ng Israel, at ang mga nakaligtas sa sambahayan ni Jacob, ... ay sasandig sa Panginoon, ang Banal ng Israel, sa katotohanan." Isaias 10:20. Mula sa "bawat bansa, at lipi, at wika, at bayan" ay magkakaroon ng mga magagalak na tutugon sa mensaheng, "Matakot kayo sa Diyos, at magbigay ng kaluwalhatian sa kanya; sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol." Tatalikod sila sa bawat diyus-diyusan na nagbibigkis sa kanila sa daigdig na ito, at "sasamba sa kanya na lumikha ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig." Papalayain nila ang kanilang sarili mula sa bawat pagkakagapos, at tatayo sa harap ng sanlibutan bilang mga bantayog ng awa ng Diyos. Masunurin sa bawat banal na kahingian, kikilalanin sila ng mga anghel at ng mga tao bilang mga yaong "nagsisitupad ng mga utos ng Diyos, at ng pananampalataya ni Jesus." Apocalipsis 14:6-7, 12.

'Narito, dumarating ang mga araw, wika ng Panginoon, na aabutan ng magsasakang nag-aararo ang tag-aani, at ang tagatapak ng ubas ang naghahasik ng binhi; at ang mga bundok ay magpapadanak ng matamis na alak, at ang lahat ng burol ay matutunaw. At ibabalik kong muli [babaligtarin] ang pagkabihag ng aking bayang Israel, at itatayo nila ang mga wasak na lunsod, at tatahanan ang mga iyon; at magtanim sila ng mga ubasan, at iinumina ang alak ng mga iyon; gagawa rin sila ng mga halamanan, at kakainin ang bunga ng mga iyon. At itanim ko sila sa kanilang lupain, at hindi na sila mabubunot pa mula sa kanilang lupain na ibinigay ko sa kanila, wika ng Panginoon mong Diyos. Amos 9:13-15.' Review and Herald, Pebrero 26, 1914.

Ang Malakias kabanata tatlo ay natupad sa panahon ni Cristo at sa panahon ng mga Millerite, at ang dalawang kasaysayang iyon ay tumutukoy sa katuparan nito sa mga huling araw. Iniugnay ni

Sister White ang katuparan ng Malakias kabanata tatlo sa gawain ni Cristo ng paglilinis ng templo.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1–3." *The Desire of Ages*, 161.

Ang paglilinis ni Cristo sa templo ay kumakatawan sa Kanyang gawain ng paglilinis sa puso ng nagsisising makasalanan. Sa Kanyang ministryo sa gitna ng mga tao, dalawang ulit Niyang nilinis ang makalupang templo.

Wika ng propeta, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumabang mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan sa malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo' (Apocalipsis 18:1, 2). Ito ang gayon ding mensahe na ibinigay ng ikalawang anghel. Bumagsak ang Babilonia, 'sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). Ano ang alak na iyon?—Ang kaniyang mga maling doktrina. Ibinigay niya sa sanlibutan ang isang huwad na Sabbath sa halip ng Sabbath ng ikaapat na utos, at inulit ang kasinungalingang unang sinabi ni Satanas kay Eva sa Eden—ang likas na kawalang-kamatayan ng kaluluwa. Marami pang magkakauri niyang kamalian ang kaniyang pinalaganap sa malayo't malapit, 'itinuturo bilang mga doktrina ang mga utos ng mga tao' (Mateo 15:9).

"Nang sinimulan ni Jesus ang Kaniyang hayagang ministryo, nilinis Niya ang Templo mula sa sakrilehiyosong kalapastanganan. Kabilang sa mga huling gawa ng Kaniyang ministryo ang ikalawang paglilinis ng Templo. Gayon din, sa huling gawa para sa pagbibigay-babala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang ibinibigay sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, 'Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, yaong dakilang bayan, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, 'Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag ninyong tanggapin ang kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan' (Apocalipsis 18:4, 5)." *Selected Messages*, aklat 2, 118.

Sa katuparan ng ikatlong kabanata ng Malakias, si Juan Bautista ang sugo na naghanda para kay Jesus, bilang ang Sugo ng Tipan, upang biglang pumarito sa Kaniyang templo at linisin ito nang makalawa. Sa Kaniyang tatlo't kalahating taong ministryo, nilinis Niya ang templo sa pasimula at sa wakas ng Kaniyang ministryo, at sa gayon ay ipinakikita na ang gawaing paglilinis ay may pasimula na kumakatawan sa wakas. Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at ayon sa Kaniyang gawain bilang Alpha at Omega, ang tatlo't kalahating taon ay nagsimula at nagtapos sa paglilinis ng templo.

Sa pagwawakas ng tatlo't kalahating taon, ibinuhos Niya ang Kaniyang dugo na nagpatibay sa tipan, na tumupad sa hulag nasa Daniel kabanata siyam na Kaniyang pagtitibayin ang tipan

kasama ng marami sa loob ng isang sanlinggo, na sa kalagitnaan nito Siya’y mapuputol.

At pagkaraan ng animnapu’t dalawang sanlinggo ay mahihiwalay ang Mesiyas, ngunit hindi para sa kaniyang sarili; at wawasakin ng bayan ng pangulong darating ang lungsod at ang santuwaryo; at ang wakas niyaon ay sa pamamagitan ng baha, at hanggang sa wakas ng digmaan ay itinakda ang mga pagkatiwangwang. At kaniyang pagtitibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo; at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay kaniyang papatigilin ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga kasuklamsuklam ay gagawin niyang tiwangwang, hanggang sa kaganapan, at ang itinakda ay ibubuhos sa nasa pagkatiwangwang. Daniel 9:26, 27.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Napakaraming pahina ang maaaring maisulat hinggil sa mga bagay na ito. Ang mga kapulungan, sa kabuuan, ay nahahawa na ng gayunding baluktot na mga simulain. ‘Sapagkat ang mga mayayaman doon ay lipos ng karahasan, at ang mga nananahan doon ay nagsalita ng mga kasinungalingan, at ang kanilang dila ay mapanlinlang sa kanilang bibig.’ Gagawa ang Panginoon upang dalisayin ang kaniyang iglesia. Sinasabi ko sa inyo sa katotohanan, ang Panginoon ay malapit nang magbaligtad at magbagsak sa loob ng mga institusyong tinatawag sa kaniyang pangalan.

Kung gaano kabilis magsisimula ang prosesong ito ng pagdadalisay, hindi ko masasabi, ngunit hindi na ito magluluwat. Siya, na may kalaykay sa kanyang kamay, ay lilinis ang kanyang templo sa karumihang moral nito. Lubusang lilinis niya ang kanyang giikan. May sakdal ang Diyos laban sa lahat ng nagsasagawa kahit ng kaliit-liitang kawalang-katarungan; sapagkat sa gayong paggawa ay itinatakwil nila ang kapamahalaan ng Diyos, at inilalagay nila sa panganib ang kanilang bahagi sa pagbabayad-sala, ang pagtubos na isinakatuparan ni Cristo para sa bawat anak na lalaki at babae ni Adan. May pakinabang ba ang tahakin ang daang kasuklam-suklam sa Diyos? May pakinabang ba ang maglagay sa inyong mga insensaryo ng ibang apoy upang ihandog sa harap ng Diyos, at sabihing wala namang ipinagkaiba?

Hindi naayon sa kaayusan ng Diyos ang labis na pagtuon sa Battle Creek. Ang kalagayang umiiral ngayon ay ang mismong ipinakita sa akin bilang isang babala. Ako’y labis na nanlulumo sa aking kalooban sa paglalarawang iyon. Nagbigay ang Panginoon ng mga babala upang hadlangan ang ganitong nakasisira ng moralidad na kalagayan, ngunit hindi ito pinakinggan. “Kayo ang asin ng lupa; ngunit kung ang asin ay mawalan ng alat, ano pa ang ipang-aalat dito? Wala na itong kabuluhan kundi itapon at yapakan ng mga tao.”

Ako’y nananawagan sa aking mga kapatid na magising. Maliban kung may maganap na pagbabago sa lalong madaling panahon, kailangan kong ilahad sa mga tao ang mga katunayan; sapagkat ang kalagayang ito ay kailangang magbago; ang mga lalaking hindi pa nagbagong-loob ay hindi na dapat maging mga tagapamahala at mga direktor sa lubhang mahalaga at banal na gawaing ito. Kasama ni David, napipilitan tayong sabihin, ‘Panahon na para sa iyo, Panginoon, na kumilos; sapagkat kanilang niwalang bisa ang iyong kautusan.’ Special Testimonies, 30, 31.